

کشورگشایی سایبری؛ مفهوم دیپلماسی سایبر و قابلیت‌های دیپلماسی سایبر ایران، روسیه و رژیم اشغالگر صهیونیستی

این پژوهش به تحلیل دیپلماسی سایبری در ایران، روسیه و رژیم اشغالگر اسرائیل می‌پردازد و نقش آن را در سیاست‌های داخلی و خارجی این کشورها در عصر دیجیتال بررسی می‌کند. یافته‌ها نشان می‌دهد که این کشورها از دیپلماسی سایبری به‌عنوان ابزاری برای پیشبرد منافع ملی و تقویت حضور خود در نظام بین‌الملل استفاده می‌کنند و بر اهمیت همکاری‌های چندجانبه در مدیریت فضای سایبری تأکید دارند، این پژوهش را پژوهشکده فضای مجازی در اسفند ۱۴۰۰ منتشر کرده است.

این پژوهش به مفهوم دیپلماسی سایبری و قابلیت‌های دیپلماسی سایبری ایران، روسیه و رژیم اشغالگر اسرائیل می‌پردازد و به بررسی نقش این مفهوم در سیاست‌های داخلی و خارجی این سه کشور در عصر دیجیتال توجه دارد. دیپلماسی سایبری به‌عنوان ابزاری نوین در مدیریت روابط بین‌المللی و ایجاد قدرت نرم، در بستر فناوری‌های نوپهور مانند هوش مصنوعی، بلاک چین و اینترنت اشیا تحلیل شده است. ایران از دیپلماسی سایبری به‌عنوان ابزاری برای مقابله با فشارهای خارجی، گسترش نفوذ منطقه‌ای و مدیریت تهدیدات امنیتی استفاده می‌کند. روسیه، با تکیه بر فرهنگ استراتژیک و سیاست‌های سایبری چندلایه، فضای سایبری را به عرصه‌ای برای تقویت هژمونی ژئوپلیتیکی خود و تضعیف ساختارهای دموکراتیک غربی تبدیل کرده است. رژیم غاصب اسرائیل، با بهره‌گیری از فناوری‌های پیشرفته و نوآوری در دیپلماسی دیجیتال، در تقویت امنیت سایبری و گسترش همکاری‌های بین‌المللی پیشرو است. یافته‌ها نشان می‌دهد که هر کشوری از دیپلماسی سایبری به‌عنوان ابزاری برای پیشبرد منافع ملی و تقویت حضور خود در نظام بین‌الملل استفاده می‌کنند. این پژوهش همچنین بر اهمیت توسعه چارچوب‌های بین‌المللی و تقویت همکاری‌های چندجانبه در مدیریت فضای سایبری تأکید دارد.